

GENEVA LEE

ROYAL

KRÁLOVSKÁ SÁGA

PLNÁ SEXU

Sen

KNIHA ČTVRTÁ

Sen

Copyright © 2015 by Geneva Lee

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Milotová, 2023

Cover © Punch Design, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-4511-1 (pdf)

GENEVA LEE

Sen

**KRÁLOVSKÁ SÁGA
PLNÁ SEXU**

KNIHA ČTVRTÁ

přeložila Jana Milotová

Obsah

Prolog

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

Poděkování

*Mému manželovi –
vrána k vráně sedá*

Prolog

Westminsterský most se táhl dál do nekonečna a ztrácel se v mlze, která se vznášela nad Temží jako kouř. Procházeli se po něm turisté a fotili se vedle objímajících se milenců a probíhajících běžců. Mlhavý opar je pohlcoval jednoho po druhém. Jakmile zmizeli z dohledu, už se neobjevili – stejně tak, jako ze života odcházejí lidé. V jednu chvíli tu jsou, a pak jsou najednou fuč.

Stiskla jsem balkonové zábradlí, abych udržela rovnováhu. Ve městě čítajícím miliony duší jsem se nikdy necítila víc opuštěná. Bolest v srdci mnou prostupovala při každém nádechu a připomínala mi, jak jsem prázdná. Osamocená.

Ještě před hodinou tomu ale tak nebylo. Tehdy jsem měla plán a budoucnost – a jeho. Ten život ale už zmizel v nenávratnu.

„Tak tady jsi.“ Clara vyšla ven na balkon a stoupla si vedle mě. Jemně položila ruku na tu mou.

„Vždyť jsem nikam neodešla,“ ozvala jsem se monotónně. Celá má budoucnost sice vzala za své, ale já tu zůstala. „Zhrzená snoubenka zní o dost míň honosně než budoucí nevěsta, nemyslíš?“

„Nikdo ti tak neříká, a kdyby ano, budeš pro ně jen žena, která dala pěští Pepper Lockwoodové. Což z tebe podle mě dělá úžasného člověka,“ odpověděla rozhodně.

Je pravda, že dát té couře konečně pěští do obličeje bylo celkem fajn. Vylepšilo by to už jen to, kdybych to samé mohla provést i Philipovi. „Dalo se to čekat. Philip se už několik týdnů choval divně.“

„Něco takového nečekal nikdo,“ ujistila mě Clara. „A vůbec za to nemůžeš. Philip tě podváděl. To on váš vztah ukončil.“

Diamantový prsten na mém prsteníčku ztěžkl, jako by se stal závažím spojujícím mě s minulostí, od níž jsem se potřebovala osvobodit. Sundala jsem si ho a podala ho Claře. „Alespoň že tenhle něco stojí. Když ho prodám, nějaký čas z něj vyžiju.“

„Hlavně nedělej žádná ukvapená rozhodnutí.“ Přijala ode mě prsten a sevřela ho v ruce. Starostlivě se jí zvrásnilo čelo, ale nepokusila se mi plán rozmluvit. Obě jsme věděly, že než si najdu práci, budu potřebovat peníze.

Práci.

Neustále jsem si opakovala, že mám výborné vzdělání – a najít zaměstnání nebude problém. Nebyla jsem si ale jistá, jak se v mém životopise bude vyjímat rok plánování svatby, která se nakonec neuskuteční.

„Vyřešíme to zítra,“ prohlásila Clara konejšivým tónem a odtáhla mě od zábradlí. Dveře na terasu se otevřely a objevil se v nich pohledný kudrnatý muž.

„Sehnal jsem všechen alkohol, co existuje,“ oznámil nám Edward. Z mladšího prince se vyklubal skutečný přítel a dnešní noc podle všeho nebude výjimkou. „Doslova. Na světě už žádný nezbyl. Máme ho jen a jen pro sebe.“

Vztáhl ke mně ruku, přitiskl mi k otlučeným kloubům pytlík s ledem a pozvedl lahev. „Na tvůj pravý hák. A na další přípitky tu mám ještě vodku.“

Naposledy jsem shlédla na město pod sebou a otočila se ke svým přátelům. „Tak na co čekáme? Pojdme se zřít.“

Londýnu vůbec nezáleželo na tom, že pospíchám. Bylo to zjevné z davů, jež se nevědomky shlukovaly po celém Kensingtonu. Pár stromů roztroušených podél rušné třídy se mě rozhodlo zradit. Ze zelené se zbarvily do nádherných odstínů zlaté a rezavé, takže si je všichni turisté ve městě samozřejmě museli mermomocí vyfotit. Protlačila jsem se kolem velké skupinky, která se zastavila na fotku před Top Shopem. Omluvně jsem zamumlala pár slov za to, že jsem se jim postavila do záběru, a dala se na útěk méně rušnou postranní uličkou. Na její druhé straně jsem si všimla červeně nalakovaných dveří s nápisem Smith Price, Esq. právě ve chvíli, kdy se mi v mobilu spustilo upozornění, že mám za pět minut pohovor. Přeběhla jsem tak rychle, jak mi dovolila má nepraktická obuv. Zastavila jsem se u dveří a zhluboka se nadechla.

Pokusila jsem se upravit si vlasy a s radostí zjistila, že i po šíleném úprku z bytu jsou pořád rovné. Nedávno jsem se rozhodla ostříhat si dlouhé vlnité kadeře které jsem si nechávala narůst na svatbu. Nový život, nový styl. Mikádo po ramena s hustou ofinou spadající přes čelo, které jsem si vybrala, bylo jednodušší na údržbu a očividně imunní vůči zběsilému chaosu londýnských ulic. Chvilku jsem uvažovala nad tím, jestli si pro jistotu nemám ještě jednou přetříť rudou rtěnku na rtech, ale nakonec jsem si to rozmyslela. Na to už není čas, jelikož mám v jeho kanceláři být už za minutu. Uhladila jsem si černou přiléhavou sukni, pomodlila se, abych neměla na silikonkách oko, a zkontrolovala si vrchní knoflík vypasované bílé blůzy.

Vypadala jsem jako někdo, kdo se na tu pozici hodí. Teď už jsem ji jen musela získat. Stálé zaměstnání bude posledním krokem, jak znovu získat nad životem kontrolu. Možná taky konečně vydělám peníze, které potřebuju na svůj start-up.

Jakmile jsem ale vkročila dovnitř, všechno se změnilo. Z jedné z nejelegantnějších a nejmodernějších londýnských ulic jsem se dostala přímo do minulosti. Všude kolem byl mahagon a kůže. Stěny malé předsíně lemovaly velké poličky s knihami a za dubovým stolem seděla velmi škrobená žena, strážkyně kanceláře. Přísně sevřela rty a upřela na mě kritický pohled. Možná jsem se přece jen neoblékla správně. Vypadala tak na pětáctýřicet nebo necelých padesát, ale upjaté držení těla jí nejspíš přidávalo na letech. Sladce jsem se usmála a přistoupila k ní.

„Mám schůzku s panem Pricem.“

Přikývla, ale nesouhlasný výraz jí z tváře nezmizel. „Jste přesná jako hodinky, slečno...?“

„Stuartová,“ odpověděla jsem, ačkoli to už pravděpodobně ví. Čas pohovoru mi potvrdila nějaká žena. Krom ní tu žádná jiná není. Sarkasticky jí to připomenout by se mi ale nemuselo vyplatit vzhledem k tomu, že jsem posledních šest měsíců strávila přebíháním mezi pohovory a krátkodobými pozicemi. Takže jsem spolkla hrdost a čekala. Od chvíle, kdy jsem svého snoubence přistihla při nevěře, jsem se v tom dost zlepšila. Možná bych měla zvážit, jestli si to nepřidat do životopisu.

„Pan Price už vás čeká,“ prozradila mi nakonec, vstala a pokynula mi, abych ji následovala dveřmi do jeho kanceláře.

Jakmile jsem vešla dovnitř, zůstala jsem stát jako opařená. Včera jsem si Smithe Price vyhledala na Googlu, ale nenapadlo mě podívat se taky na jeho fotky. Vzhledem k dlouhému seznamu toho, čeho dosáhl, a klientele spojené s jeho firmou jsem čekala někoho staršího. Mnohem staršího. Ale muži sedícímu za stolem nemohlo být

víc než třicet. Vypadal, jako by se narodil pro obleky s vestou, měl pečlivě upravené vlasy, ale nepodařilo se mu zakrýt malou vlnku, která si přímo říkala o to, aby ho za ni někdo zatahal. Tmavé řasy lemovaly nádherné oči, jejichž světle zelené barvy jsem si všimla už z dálky. Jeho široká ramena a hladká a silná čelist vyzařovaly živočišnou mužnost. Zády se opíral o koženou židli a rukou se zamyšleně dotýkal krásně tvarovaných rtů. Così v mém nitru se probudilo k životu a začalo bít o zeď, kterou jsem v sobě vztyčila, abych se chránila před muži – obzvlášť před takovými jako on. Napřímila jsem se a vykouzila na rtech profesionálně neutrální úsměv.

Když mě jeho sekretářka zavedla do místnosti, Price se nepostavil. Jen na mě upřel zrak a pomalu si mě prohlédl od hlavy k patě. Intenzita jeho pohledu mi propálila kůži a tváře mi polil ruměncem. Na chvíli jsem měla dojem, že se mi podlomí kolena, a musela jsem vynaložit všechny síly, abych se v louboutinkách udržela na nohou. Díkybohu jsem se rozhodla pro praktičtější podpatky, jinak bych před ním už teď líbala podlahu. Zastavil se očima na mých rtech a já najednou začala litovat, že jsem použila tak provokativní červenou rtěnku. Na druhou stranu jsem nečekala, že Smith Price bude vypadat jako... jako sexuální bůh. Trochu mu zacukaly rty, jako by uhodl, co si myslím, ale pak se mu na tvář vrátil kamenný výraz. Naprosto nečitelný a odzbrojující zároveň.

A co bylo nejhorší – neuvěřitelně svůdný.

To nevěstí nic dobrého! zavřeštěl mi v hlavě varovný hlas. Tu práci potřebuješ, ale nikdy ji nezískáš, pokud mu nedokážeš, že v hlavě nemáš jen slámu. Řekni něco! Otevřela jsem pusu a zhluboka se nadechla. Pokud se mi nehodlá představit, musím se toho zhostit já. Víc než cokoli jiného jsem se ale potřebovala vyvarovat zoufalého tónu. Žádná zranitelnost. V Priceově přítomnosti jsem strávila jen

jednu minutu, ale už teď mi bylo jasné, co se stane, pokud mu ukážu jakoukoli slabost. Skončím v jeho posteli a bez práce.

„Pane Prici, ráda vás poznávám,“ ozvala jsem se uhlazeně – příliš uhlazeně a sexy.

Pozor, aby se ti kalhotky nesvezly na podlahu, poručila jsem si tiše.

Price si přesunul prsty k bradě a mně se naskytl ničím nerušený pohled na krásně tvarované rty, od nichž jsem nemohla odtrhnout oči. Jestli oba nepřestaneme zírat druhému na rty, bude to hodně dlouhý pohovor.

„Smithi.“ Prostá oprava stačila k prolomení kouzla. Vzhlédla jsem a konečně mu pohlédla do očí. Díval se na mě dlouho a upřeně jako by se díval na někoho, koho už dlouho zná – a to důvěrně. Jeho oči nebyly zdrženlivé jako celý zbytek jeho těla a mně bylo okamžitě jasné, že to dělá schválně. Chtěl, abych poznala, co si myslí. V zeleni jeho duhovek bych se mohla utopit. Ztratit se v rozrušení, jež se v nich zračilo a přesně odpovídalo tomu, jak jsem se teď cítila já. Zmocnil se mě chtíč tak mocný, až se mi sevřel žaludek. Stačí jediný pohyb a ztratím nad sebou kontrolu. Úplně se přestanu ovládat.

„Posaďte se, slečno Stuartová,“ poručil mi Smith a obrátil pozornost zpět ke stolu. Vklouzla jsem na protější židli a využila přitom příležitost podívat se někam jinam a trochu se ovládnout. Když se naše pohledy znovu setkaly, měl už zastřený zrak a skryl přede mnou své myšlenky. „Předpokládám, že máte ohledně pozice nějaké otázky.“

Ve skutečnosti jsem žádné neměla. Myslela jsem, že sem vejdu a on se začne vyptávat mě. Pokusila jsem se ze sebe něco vymáčkout a nakonec jsem se zeptala na první otázku, která mě napadla. „Co přesně očekáváte... od této pozice?“

Dovětek zněl trochu hloupě, ale Smith mi připadal jako někdo, kdo vyžaduje jasné hranice a definice.

„Budete mou osobní asistentkou.“

Dál už to nijak nerozvedl a začalo mi připadat, že si každý úlomek informace budu muset vybojovat.

„Tady?“ zeptala jsem se a ukázala na kancelář okolo nás. „Budu vám pomáhat s případy?“

Nebyla jsem si jistá, zda mu budu schopná pomoci s právníckými záležitostmi, ale rozhodně to budu umět předstírat, dokud se to nenaučím.

„Máte nějaké právnícké znalosti, o kterých nic nevím?“ zeptal se mě nízko posazeným a studeným tónem.

Potlačila jsem nutkání schoulit se do židle. Namísto toho jsem se ale napřímila. Pokud se bude chovat jako idiot, alespoň zapomenu na to, jak mě přitahuje. Naklonil hlavu na stranu a vyčkával na mou odpověď. Přejel si rukou po náznaku strniště, které pokrývalo jeho silnou čelist. Jaký by to asi byl pocit, kdyby ta ruka hladila mě? Kdyby mě to strniště poškrábalo na stehně?

Jsem vážně nepoučitelná.

„Ne,“ napodobila jsem jeho chladný tón.

„To je jediné dobře, protože má osobní asistentka nemá za úkol pomáhat mi s případy.“ Během řeči se ušklíbl. On se fakt kurva ušklíbl.

Co za dospělého chlapa se ušklíbá při pohovorech?

Takový, který ví přesně, co po něm ve skutečnosti chceš.

Rozhodla jsem se ignorovat vnitřní hlas. Ztratila jsem trpělivost jak se sebou, tak se Smithem. „Tak co tedy chcete, abych dělala?“

Úšklebek se změnil na lišácký úsměv, který za pár vteřin zmizel. „Budete mi pomáhat s osobními záležitostmi. Plánování mých aktivit a návštěvy u soudu má samozřejmě v kompetenci má sekretářka. Vy se postaráte o můj osobní život a vztahy s klienty. Jsem zaneprázdněný muž, slečno Stuartová –“

„Belle,“ přerušila jsem ho a vychutnala si šanci ho opravit.

„Slečno Stuartová,“ zopakoval. „Jsem zaneprázdněný muž. Nepamatuji si narozeniny. Nenakupuji svatební dary. A nikdy nevečeřím sám.“

„Mám s vámi večeřet?“ vykoktala jsem. Začínalo to znít hodně jako manželství bez přístupu k jeho bankovnímu účtu – a orgasmům.

„Ne pořád,“ pokračoval. „Často mám s někým obchodní večeři. Ale pokud ne – nebo v případě, že mé plány zahrnují doprovod – budu vyžadovat vaši přítomnost.“

„Netušila jsem, že mi práce bude zasahovat do soukromého života.“ Sarkastická poznámka mi vylétla z pusy dřív, než jsem ji promyslela.

Smith zatnul zuby, ale nepromluvil, takže vzduch v místnosti ještě ztěžkl. V téhle práci budu dost pod tlakem. Otázkou je, jestli pro mě její přijetí bude znamenat víc nebo méně stresu než hledání něčeho jiného. Navzdory mému původu a vzdělání mi po pohovoru ještě nikdo nezavolal. Nehodlala jsem dopustit, aby mě pocit méněcennosti, který ve mně ti snobové vyvolali, přinutil udělat chybu.

„Mohla bych se na něco zeptat?“ Nadešel čas být přímočará – než mi to přeroste přes hlavu.

„Už jste to udělala,“ poznamenal, „a nekouzl jsem vás.“

Jeho odpověď mě přinutila znovu se mu podívat na rty. Začala jsem přemýšlet nad tím, jaké by to asi bylo, kdyby mě doopravdy kouzl. Měla jsem deprimující pocit, že kdyby to Smith Price udělal, nevadilo by mi to.

Asi by teď bylo nejlepší vzít nohy na ramena.

To jsem ale udělat nechtěla. Zůstala jsem na židli jako přikovaná – připoutaná k této místnosti a tomuto muži. Pokusila jsem se sama sebe přesvědčit, že mě lákají možnosti, které mi pozice přinese, ale věděla jsem, že je za tím víc. Už se mi dostal pod kůži. Cítila jsem ho tam – jako svědivé místo, které zoufale potřebuje poškrábat.

Pokud zůstanu, budu s tím nutkáním muset bojovat, ale odchod mi připadal nemožný.

„Pokud mě na pozici vyberete...“ odmlčela jsem se ve snaze rozmyslet si, jestli mu má domýšlivost bude vadit, „proč zrovna mě?“

„Existuje několik důvodů, proč jste výbornou kandidátkou.“ Znovu se opřel na židli, založil si ruce ledabyle za hlavu a upřel na mě zrak. „Zaprvé vaše vzdělání.“

Přikývla jsem, ačkoli mi titul z Oxfordu na pochůzky a večere přišel trochu nadbytečný.

„Podle toho, jak se tváříte, se mnou nesouhlasíte.“

„Ne, já –“

„Nechte mě domluvit.“ Slova, která zvolil, byla taktní, ale v jeho tónu se zračila neústupnost. Počítal s tím, že budu zticha a už ho nepřeruším. Začala jsem mít dojem, že také očekává, že budu souhlasit s čímkoli, co se chystá říct. „Vaše vzdělání se mi hodí. Upřednostňuji společnost, se kterou je možné konverzovat. Také u obchodních záležitostí preferuji kultivovaný doprovod. Ačkoli ne všichni mí společníci se mnou tuto zálibu sdílí.“

Zvedla jsem obočí. „Záliba je silné slovo.“

„Ne všechny dívky šlapají na ulici, slečno Stuartová. Většina z nich si jednoduše najde muže, který je ochoten zakoupit jejich přízeň výměnou za sex. Ačkoli jsem si jistý, že je pěkné mít doma do čeho strčit penis, takové vztahy jsou závazkem, který často končí problémy nebo výhrůzkami,“ dokončil.

Musela jsem uznat, že má pravdu, ačkoli se právě vyškrábal na hodně vysokou příčku na mém seznamu kreténů. „Jak jste říkal, jsem vzdělaná. Mnohem snáze bych pochopila, v jaké situaci má smysl někoho vydírat a v jaké ne.“

„Budete muset podepsat dohodu o mlčenlivosti,“ oznámil mi a změnil pozici na židli tak, že mu tvář zakryl stín. „A varuji vás, že k jejímu plnění budete opravdu silně zavázaná – stejně jako ke mně.“

Hlasitě jsem polkla a knedlík v krku mi zlověstně sklouzl hrdlem dolů. Zavázaná. Chtěla jsem vůči němu mít závazky? Přinejmenším právníckého charakteru?

Bylo těžké to zvážit vzhledem k myšlenkám, jež vyvolala jeho volba slov. Po tomhle nebudu potřebovat jen jeden drink. Spíš rovnou celou lahev.

„Jsou tu ještě další důvody,“ pokračoval. „Dokud jsem si vás neproověřil, netušil jsem, že jste nejlepší přítelkyní naší nové královny. Docela na mě udělalo dojem, že se vám podařilo uniknout mediální pozornosti. Musíte mít talent na to, jak se jí vyvarovat.“

„Nebo jsem jen hrozně nudná,“ vrátila jsem mu úder.

„O tom pochybuji,“ řekl tak tichým hlasem, až jsem na páteři ucítila mravenčení. „Mé záležitosti vyžadují diskrétnost. Potřebuji někoho, kdo to chápe. Vy s tím máte osobní zkušenost.“

„S Clarou jsem se přátelila dlouho předtím, než potkala Alexandra.“

„To měl být kompliment.“ Smith vyčkal, jak na jeho volbu slov zareaguju. Když jsem dál mlčela, pokračoval: „A samozřejmě na pozici máte správný vzhled.“

„Správný vzhled?“ zopakovala jsem. Nemyslel to tak, jak to znělo?

„Jste velmi přitažlivá žena. Není třeba předstírat, že si toho nejste vědoma.“

Nechtěla jsem se tím nechat rozhodit, ale zoufale jsem ztroskotala. „Jste nebezpečně blízko sexuálnímu obtěžování.“

Smith Price mi byl záhadou. Nebo možná ne. Jediné, co chtěl, byla hezká a chytrá holka, která by ho ve všem poslechla. Když jsem se nad tím zamyslela, bylo to vlastně to jediné, po čem touží všichni muži. Až na to, že on mi byl ochotný za to zaplatit – aniž by na oplátku vyžadoval sex. Něco takového mě u něj nemělo ani šokovat, ani zklamat, ale nějak se mu podařilo obojí.

„Různé společnosti zaměstnávají atraktivní jedince. Pokud je to u dané pozice vyžadováno, těžko to může být protiprávní.“ Smith pokrčil rameny a naklonil se dopředu, aby mohl dlaněmi spočinout na stole. Jeho prsty se ani nepohnuly. Nezačal jimi netrpělivě poťukávat. Dokonale ovládal jak sebe, tak naši současnou situaci. Což mě děsilo.

A zároveň vzrušovalo.

„Dobrá, jen doufám, že si uvědomujete, že pro vás budu jen pracovat a nestanu se vaší přítelkyní.“ Bylo zřejmé, co tím myslím. Možná, že to, jak si mě od příchodu do kanceláře prohlížel, bylo jen pokusem mě odhadnout, ale spíš mi připadalo, jako by mě ojížděl očima. Byla jsem zvyklá, že se mnou muži ve svých představách provádějí všelijaké nepřístojnosti. Jen jsem prostě nechtěla, aby se to stalo doopravdy. Aby mě Smith pokoušel a změnil mé rozhodnutí s nikým se nezaplést. Vzhledem k tomu, jak mé tělo reagovalo na jeho pronikavý pohled, bylo nezbytné, aby mu to bylo naprosto jasné.

„Ujišťuji vás, že o romantický vztah nemám zájem. Někdo jiný by mohl využít pozice autority, aby vás uplácel dárky nebo vám dělal neslušné návrhy. Náš vztah ale bude čistě profesionální.“ Nechal svůj hlas vyšumět do ztracena, jako by cosi nechával nevyčtené – nějaký dovětek nebo dodatečnou myšlenku, kterou nedopověděl. „Chcete se mě zeptat ještě na něco?“

Měla bych, ale neudělala jsem to. Začínalo být obtížné se v jeho přítomnosti soustředit. Jediné, na co jsem se zmohla, bylo potřesení hlavou.

„Potom myslím, že je náš pohovor u konce.“ Byl to rázný konec schůzky, ale něco takového jsem čekala.

Bude to tak nejlepší. Tím jsem si byla jistá. Navzdory všem červeným vlajkám a varovným signálům jsem nechtěla promarnit příležitost. Tahle práce bude dobře placená. Opravdu dobře. Vzhledem k převratným událostem posledních několika měsíců jsem na tom

sice nebyla finančně špatně, ale vděčila jsem za to především tomu, že ode mě teta Jane nechtěla nájem a dobří přátelé za mě neustále platili v restauracích.

Sebrala jsem poslední zbytek sebeúcty a přinutila se usmát. „Budu se těšit na vaši odpověď.“

„To nemusíte,“ řekl odmítavě a mně spadlo srdce až do kalhot. „Zítřka v jednu vás tu očekávám, abychom probrali můj současný program a potřeby.“

Ignorovala jsem lascivní podtext jeho posledního slova a zaměřila se na to, že se mi tu práci vážně podařilo získat. „Můžete se mnou počítat.“

„A přijďte včas, slečno Stuartová. Nerad čekám.“

Ucítila jsem ostrou bolest ve spodním rtu a uvědomila si, že se do něj koušu. Smithovy oči se zastavily u mých úst. Všiml si toho dříve než já, a navzdory tomu, co říkal o našem vztahu, nebyl chtíč v jeho očích zrovna dvakrát profesionální.

Potřebovala jsem odtamtud odejít a vyčistit si hlavu. Jen tak se dokážu rozhodnout, jestli zítra v poledne opravdu dorazím do jeho kanceláře, nebo mu pošlu zbabělý e-mail. Vyskočila jsem ze židle, a jakmile jsem v kanceláři ve svých čtyřpalcových jehlách zaujala dominantní pozici, ulevilo se mi. Stoupla jsem si přímo před jeho stůl. „Jednu věc si ujasněme. Požadované funkce zastanu. Budu pracovat od vás z domova. Ale nehodlám s vámi spát.“

„Beru na vědomí,“ řekl, ale jeho odpověď mě vůbec neuklidnila. Nebyla jsem si jistá, jestli mě vnímá jako výzvu nebo jako předem vyhranou bitvu. Jedno mi bylo jasné: udržet nohy u sebe bude v přítomnosti Smithe Price opravdu těžké. Možná to nezvládnou.

Byla to ale výzva, kterou s radostí přijmu.

Když jsem konečně dorazila z Kensingtonu do Notting Hillu, v Co-co's už bylo plno. Jakmile bulvár zveřejnil článek o pravidelné večeři s Edwardem a Clarou, na kterou sem chodíme, kdysi osobité bistro se stalo útočištěm zvědavých turistů a paparazzi, kteří doufali, že se jim podaří vyfotit královnino rostoucí břicho. Protlačila jsem se davem a zahlédla Clydea, který tu pracoval jako manažer. Prohlížel si dav a utíral si čelo kapesníkem. Všimla jsem si, že od chvíle, kdy to tu začal řídit, se vrásky na jeho čele prohloubily a začaly se mu ukazovat kouty. Časem jsem si ho oblíbila a vždycky vcházela hlavním vchodem, abych měla šanci se s ním vidět.

„Clyde!“ zvolala jsem a zamávala rukou nad hlavou. Bylo to sice nedůstojné, ale tlačence mezi páchnoucími rádoby fotografie taky.

Clyde zhluboka vydechl, okamžitě začal jednat a pokynul číšníkům, aby mi pomohli proplést se davem. Jakmile jsem k němu dorazila, rychle mě provedl kuchyní a nahoru po zadním schodišti do soukromého salonku.

„Je to tu ještě přecpanější než jindy.“ Přehodila jsem si přes rameno kabelku a zpomalila, abych srovnala krok s unaveným restaurátérem.

„Jejich počet roste stejně jako Clařino břicho,“ řekl se silným irským přízvukem. „Netuším, kolik se jich sem ještě vejde. Za chvíli to tu praskne ve švech.“

„Stejně jako Clara,“ zašeptala jsem provokativně. „Jakmile se miminko narodí, budeš zase volně dýchat.“ Najednou jsem si přála,

abych mohla vzít svou poznámku zpátky, ale Clyde jen smutně přikývl.

„Vůbec mi nevadilo vás tu mít.“ Podržel mi dveře.

„Oba víme, že to není pravda.“ Vešla jsem dovnitř a pak se zastavila, abych ho jemně políbila na tvář. Možná ho teď nějakou dobu neuvidíme. „Díky za všechno.“

„Vůbec není zač,“ řekl chraplavým hlasem a dal se na odchod.

„Takhle znervózňovat Clydea,“ zkritizoval mě Edward a postavil se, aby mě objal. „Polibek od krásné dívky? Nejsem si jistý, zda jeho srdce zvládne takový stres.“

„Jen jsem mu chtěla poděkovat.“ Plácla jsem ho po rameni, ale Edward se jen zasmál a nabídl mi židli. „Clara tu ještě není?“

Edward se dlouze napil vína a pak skleničku postavil zpět na stůl a povzdychl si. „Alexander přešel do plného alfa módu.“

„Kdy v něm nebyl?“ zeptala jsem se suše a z otevřené lahve si taky nalila skleničku.

„Clařin termín je za dva týdny. Alexander má právo na ochrannitelský pud,“ řekl odmítavě. Edward vždycky omlouval potřebu svého bratra mít všechno pod kontrolou. Stejně jako my všichni.

Kdyby Clara poslední rok a půl nepřitahovala problémy jako magnet, možná bych s jeho logikou nesouhlasila. Za těchto podmínek jsem ale měla lepší pocit, že ji Alexander tak kontroluje – alespoň někdy.

Jindy jsem si přála, abychom se vídaly častěji. Přišlo mi, že za Clařinu absenci vděčím mín Alexanderovu ochrannitelskému pudu a víc tomu, jak jsou jeden druhým takřka posedlí.

„Možná bychom měli všichni Claře závidět.“ Pokrčila jsem rameny a opřela se o opěradlo.

„Snad.“ Edwardovi se na rtech objevil ironický úsměv. „David na tohle úplně není.“

Mrkla jsem na něj. „Možná je to na tobě.“

„Co je na něm?“ ozval se mi za zády unavený hlas. Za chvíli už Clara stála u stolu a pomalu se usadila na prázdnou židli. Jednou rukou opatrně držela své stále se zvětšující bříško. Sice zněla vyčerpaně, ale její porcelánová pokožka jen zářila a kaštanové vlasy byly ještě bohatší než obvykle. Kdybych ji tolik nemilovala, možná bych jí to příšerně záviděla.

„Snažíme se zjistit, který z nás je jako Alexander.“

Clara se ušklíbla. „Doufám, že ani jeden.“

„Děje se něco?“ Na Edwardově čele se objevila starostlivá vráska.

„Jen to trochu přehání. Máte štěstí, že jsem ho dnes přemluvila, aby mě vůbec nechal jít. Dole čeká Norris a polovina britských ozbrojených složek. Jaký smysl má zadní vchod, když dorazíte s malou armádou?“ Poplácala se po břiše a smutně se usmála. „Až se miminko narodí, bude to asi ještě horší.“

„Budeme chodit za tebou,“ slíbila jsem jí. „A mít někoho, kdo se o tebe tak stará, přece není tak hrozné.“

Clara na mě upřela pohled a přikývla. Okamžitě se mě zmocnil pocit viny. Nechtěla jsem znít, jako bych jí záviděla, ale nepodařilo se mi to. Neměla by se stydět za to, že je šťastně vdaná. Řekla jsem jí to už asi stokrát, ale nikdy si to nevzala k srdci.

„Musím vám něco říct.“ Rozbalila jsem příbor a rychle změnila téma.

„Řekni, že už tě někdo konečně obšťastnil!“ vztáhl Edward ruce k nebesům s úpěnlivou prosbou.

„Moc vtipné,“ řekla jsem a hodila mu na hlavu ubrousek. „Dávám si od chlapů pauzu, nebo jsi zapomněl?“

„Tak mi prozrad, že sis pořídila vibrátor, zlato,“ odpověděl.

„Měla ho dlouho předtím, než se rozešla s Philipem,“ pronesla suše Clara.

Pohrozila jsem jí prstem. „Máš pravdu, ale moje novinka bohužel nekončí orgasmem. Jen jsem dostala práci.“

„To je fantastické.“ Edwardův obličej ztratil trochu nadšení, jako by má novinka byla jen z poloviny tak vzrušující, než kdyby zjistil, že jsem se s někým vyspala.

„A co ten tvůj zamýšlený obchod s oblečením?“ zeptala se Clara.

„Ále, na to mi vůbec nezbyde čas,“ lhala jsem. O svém nápadu jsem se své nejlepší kamarádce zmínila jen jednou, ale Clara nikdy na nic nezapomíná. Nemělo smysl kohokoli z nich zatahovat do něčeho, co stejně nejspíš nikdy nevyjde. Obzvláště protože jsem věděla, že by mě oba s nadšením finančně podpořili, což jsem rozhodně nechtěla. „Kancelářská práce je každodenní nuda, která bohužel čeká na každého prostého smrtelníka.“

„Ale!“ pohrozila mi Clara prstem stejně, jako jsem to před chvílí udělala já. „K aristokracii jsi patřila dlouho přede mnou.“

„Co z toho? Ani tak to mé rodině nevyšlo,“ připomněla jsem jí. Už jsem ale nedodala, že neustále se zmenšující nemovitý majetek mé matky je jedním z důvodů, proč tu práci potřebuju. „Musím přece něco jíst.“

„To taky uděláme,“ řekl Edward, když se ve dveřích objevil číšník s naší obvyklou objednávkou.

Natáhla jsem se pro lžičku, ale Edward mě plácl přes ruku.

„Ne, my nesmrtelní se teď najíme, zatímco ty nás pobavíš vyprávěním o svém prostém plebejském životě. O jaké práci jsi to mluvila?“

Clara se mezitím zmocnila lžíce a začala mi na talíř nakládat těstoviny. „Najez se, ale taky nám prosím povyprávěj.“

„Budu osobní asistentkou.“ Zakroutila jsem vidličkou v těstovinách a sledovala, jak na nich ulpívá labužnická omáčka Alfredo. Najednou mi začalo kručet v břiše.

„Nějaké celebrity?“ zeptal se Edward.

„Právnicka,“ řekla jsem a pomalu jsem do sebe vsála porci jídla.

„Jak všední.“

„Ještě nevíš, jaký je,“ vylétlo mi z pusy, než jsem si uvědomila, že si na sebe pletu bič.

„Vážně?“ zapištěla vzrušeně Clara.

„Vyspí se s ním,“ poznamenal Edward, jako by šlo o hotovou věc.

„Ne že si budete dělat naděje,“ varovala jsem je. „Vypadá jako prvotřídní čůrák.“

Clara s Edwardem se na sebe významně podívali.

„Definitivně se s ním vyspí,“ předpověděl Edward. „Už teď myslí na jeho přirození.“

Když jsem vešla do bytu, uvítalo mě tlumené světlo. Otevřeným prostorem se nesla tichá, smyslná a trochu praskající melodie. Rychle jsem vykoukla za roh ve snaze svou tetu nevyrušit. Dívala jsem se, jak se pomalu kolíbá do rytmu a volný kaftan se točí kolem její elegantní postavy. Svou tetu s divokými platinovými vlasy a ještě šílenějším oblečením jsem vždycky zbožňovala. Ještě větší výhodou bylo to, že byla opravdu tak energická, jak vypadala.

„Pověz, jak ses dnes měla,“ zavolala na mě, aniž by se otočila.

„To počká.“ Položila jsem kabelku na kuchyňskou linku a zůstala stát na místě, zatímco jsem se snažila odolat nutkání bubnovat nehty o granit.

„Nesmysl.“ Jane ladně vyndala ze skříňky lahev vína. „Připrav skleničky.“

Jakmile jsem z poličky vzala dvě oválné skleničky s dlouhou nohou a postavila je na linku, zmocnil se mě pocit vyrovnanosti. Většinu lidí po dvacítky by vadilo bydlet se členem rodiny, ale mě nic takového netrápilo. Jane byla jako hurikán, neustále v pohybu a přelétající z místa na místo – od muže k muži. Když se Clara vdala, nebyla jsem připravená bydlet sama – obzvlášť po zrušení svého zasnoubení. Rozhodnutí přestěhovat se k Jane bylo snadné a vzhledem k tomu,

jak mě posledních pár měsíců trápila snaha najít si stabilní práci, jsem byla čím dál vděčnější, že mě pozvala, abych s ní začala bydlet.

„Jaký byl pohovor?“ zeptala se a podala mi plnou sklenici vína.

„Zajímavý.“ Poklepala jsem prstem o jemnou nožku sklenice a dívala se, jak se víno točí kolem stěn a chvíli na nich ulpívá, než zase klesne ke dnu.

Jane zvedla namalované obočí. „Jak to myslíš?“

„Tu práci jsem dostala.“ Odmlčela jsem se a pokusila se najít správná slova.

„Ale máš z ní strach,“ tipla si Jane.

„Mám strach ze šéfa,“ přiznala jsem.

„Je to idiot? Nebo je jen upjatý jako většina právníků?“

„To nedokážu odhadnout. Je přímočarý.“ Pořád jsem opatrně volila slova. Ne proto, že bych před Jane chtěla něco tajit, ale protože jsem se snažila pochopit emoce, které se mě zmocnily. Z pouhé myšlenky na pohovor se mi nervózně stáhl žaludek.

„A mocný?“

Přikývla jsem. To rozhodně byl. O Smithu Priceovi jsem toho moc nevěděla, ale tohle jsem vycítila. Moc. Autorita. Přímo z něj vyzařovaly. Stoupaly z něj jako sluneční paprsky a bála jsem se, že jestli nebudu mít dost rozumu, abych se před nimi chránila, celou mě spálí.

„A přitažlivý,“ dokončila za mě Jane.

„Ano,“ zašeptala jsem a ucítila nepatrné šimrání v břiše. „Mám strach, že když pro něj začnu pracovat, budu z toho mít problémy.“

Jane se ke mně naklonila, vzala mě za ruku, potřásla hlavou a z plných plic se zasmála. „Trocha problémů by ti neuškodila.“

„Mám jich dost na celý život.“ Po Philipovi to byla ta poslední věc, po níž bych toužila. Jane ale měla vždycky sklon přelétat od jedné milostné aféry k druhé. Ji to dělalo šťastnou, ale já v životě nic takového nehledala. „Chci se soustředit na sebe a zapracovat